

samme Fremadskriden, det behøves ikke; thi man kan faae Embedsmænd alligevel, der ere nok af dem. Ja, i den første Tid og navnlig til de mindre Embedsstillinger kan man maaſkee faae Nok til at besætte Embederne med, men det er netop senere, og naar Tiden bliver om saadanne Stillinger, som Høiesterets Medlemmer indtage, at Vanskelighederne træde frem, — naar man til disse Stillinger skal kræve de personlige Betingelser, som maae kræves, saa gjentager jeg, at de Mænd, som man kunde ønske til saadanne Stillinger, kunne under de Forhold, der nu eksistere i Hovedstaden, ikke mere end accurat komme ud af det med en Gage af 3000 Rd., og jeg siger atter, at jeg med fuldkommen Bestemthed tør paastaae, at Ingen, der kjenner Forholdene og seer hen til de Betingelser, der kræves for at kunne opnaae en Stilling som Høiesteretsassessor, skal kunne modſige mig heri. Det er indrømmet, at netop Høiesterets Medlemmer have Adkomst og Trang til en Forbedring i deres oeconomicke Stilling og at netop Tidspunktet nu maatte være dertil, og det er ligeledes indrømmet, at det kun er tilfældige Omstændigheder, der have været Aarsag til, at det ikke er skeet tidligere; og det maa fremdeles, mener jeg, indrømmes, at naar det fra Regjeringens Side fremkommer et Forslag om at give Høiesteretsassessorerne en Gage af 3000 Rd., saa kan dette ikke kaldes nogen urimelig eller luxuriøs Fordring. Man kan maaſkee, paa Grund af den dybere Indsigt i Forholdet, udmaale Gagen saaledes, at man fradrager 3 eller 400 Rd., men man kan ikke sige, at det er nogen luxuriøs og urimelig Fordring, der fra Regjeringens Side er gjort. Men naar man i Almindelighed har udtalt sig over Spørgsmaalet, saa kan der ikke disputeres videre derom; der kan kun sættes Mening mod Mening og saa maa man haabe, at den fornuftige Mening vil seire. — Naar man imidlertid for de modſatte Anskuelse har forsøgt at fremsøre Grunde, saa tilstaaer jeg, at jeg ikke let i nogen Sag har seet uheldigere Grunde blive fremsførte; thi det har vilst sig, at de Grunde, der ere fremkomne, have været ligefrem feilagtige eller bevoet paa et mangelfuldt Kjendskab til Forholdene. Man har saaledes villet vise, hvor urigtig

denne Lov var, sammenlignet med Loven om Forbedring i Rectorernes og Lærernes Løn; man har sagt, at her gif man imod, hvad man der havde vedtaget, nemlig at den yngste Rector ikke skulde have Mere end den ældste Overlærer. Det er imidlertid aldeles klart og bestemt, at det Modſatte finder Sted, at Ingen bliver ansat fra Overlærer som Rector uden i oeconomicke Henseende at komme i en væsentlig bedre Stilling; dette Argument mod er altsaa et Argument for. Man har fremdeles sammenlignet Høiesteretsassessorerne med Departementscheferne og den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, udtalte sig meget udførligt om disse sidste; men det forekommer mig, at der var faare lidet deri, som var sandt og svarende til Virkeligheden; men hvad der kan paavises som faktisk urigtigt, er, at det, som den ærede Rigsdagsmand paastod, ikke er Tilfældet, at der kommer yngre Mænd ind i Departementscheferposterne (Tscherning: Jeg sagde sjeldent!); han talte saaledes, at man maatte antage, at han støttede sin Sammenligning imellem Høiesteretsassessorernes og Departementschefernes Stilling netop derpaa, at Departementscheferne ikke vare yngre Mænd. Men nu viser det sig mere og mere, at det ikke kan undgaaes at ansætte yngre Mænd i disse Poster (Tscherning: I hvilken Alder?). I en Alder af mellem 30 og 40 Aar, hvori mod der Ingen kommer ind i Høiesteret, der er under 50 Aar (Tscherning: Hvor staaer det?); det staaer i Livet, som jo den ærede Rigsdagsmand ellers saa godt kan lide at hente sine Beviser fra; — hvor staaer saa meget af det, han kommer med, det vilde blive et meget vanskeliggere Spørgsmaal at besvare. Man kan vist med god Grund gjøre den Paastand, at Ingen kommer ind i Høiesteret, der er under 50 Aar, naar det i de sidste 30 Aar har vilst sig, at alle de, der ere komne derind, have været over 50 Aar paa Een nær, som var 48 eller 49 Aar. Den ærede Rigsdagsmand kjenner saa overmaade Meget, saa man ikke kan undres over, at der er en enkelt Sphære, hvor han ikke er saa nøie kjendt, — men det er navnlig Tilfældet med denne Sphære. Forholdet er nu saaledes, at Departementscheferposterne nødvendigviis mere og mere maae be-